

10. Пономаренко Г.О. Адміністративно-правові засади управління у сфері забезпечення внутрішньої безпеки держави: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора юрид. наук: спец. 12.00.07 «адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Г.О. Пономаренко. – Х., 2008. – 39 с.
11. Развадовський В.Й. Державне регулювання транспортної системи України (адміністративно-правові проблеми та шляхи їх розв'язання): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора юрид. наук: спец. 12.00.07 «адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / В.Й. Развадовський. – Х., 2004. – 38 с.

УДК 342.97: 06.011 (477)

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОРЯДКУ СТВОРЕННЯ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПРОФЕСІЙНИХ ПРАВНИЧИХ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ

Віхляєв М.Ю., аспірант

Запорізький національний університет

У цій статті здійснюється аналіз перспектив розвитку адміністративно-правового регулювання порядку створення та діяльності професійних правничих громадських організацій в Україні за допомогою розгляду законопроектів у відповідній сфері суспільних відносин та наукових підходів щодо розвитку професійного правничого самоврядування в Україні та їх відображення в перспективному законодавстві.

Ключові слова: професійні правничі громадські організації, професійне самоврядування, законопроект, фахові об'єднання.

Вихляев М.Ю. ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ПОРЯДКА СОЗДАНИЯ И ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРОФЕССИОНАЛЬНЫХ ЮРИДИЧЕСКИХ ОБЩЕСТВЕННЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ В УКРАИНЕ: ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ И ПРАКТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ / Запорожский национальный университет, Украина

В этой статье осуществляется анализ перспектив развития административно-правового регулирования порядка создания и деятельности профессиональных юридических общественных организаций в Украине с помощью рассмотрения законопроектов в соответствующей сфере общественных отношений и научных подходов к развитию профессионального юридического самоуправления в Украине и их отражения в перспективном законодательстве.

Ключевые слова: профессиональные юридические общественные организации, профессиональное самоуправление, законопроект, профессиональные объединения.

Vikhliaiev M.Y. PROSPECTS FOR THE DEVELOPMENT OF ADMINISTRATIVE LEGAL REGULATION OF THE PROCEDURE OF THE ESTABLISHMENT AND OF ACTIVITIES OF PROFESSIONAL LAW PUBLIC ORGANIZATIONS IN UKRAINE: THE THEORETICAL AND PRACTICAL ASPECTS / Zaporizhzhya national university, Ukraine

In this article author investigates prospects for the development of administrative legal regulation of the procedure of the establishment and of activities of professional law public organizations in Ukraine with the consideration of drafts of law in the relevant field of public relations and scientific approaches to the development of professional legal self-government in Ukraine and their reflection in the prospective legislation.

Key words: professional law public organizations, professional self-government, draft of law, professional associations.

В умовах державної політики, спрямованої на розвиток інститутів громадського суспільства в Україні, які забезпечують самоорганізацію населення, активізують діяльність громадян, яка є розумною противагою або доповненням діяльності державних органів, існує реальна потреба в реформуванні адміністративно-правового регулювання порядку створення та подальшого функціонування цих інститутів, одним із різновидів яких є професійні правничі громадські організації (далі – ППГО), які об'єднують представників правничої професії, що характеризується особливою роллю в суспільстві, спрямованої, у першу чергу, на

представництво та захист прав фізичних та юридичних осіб. Для досягнення ефективних практичних результатів реформування вказаного адміністративно-правового регулювання необхідно зважено та чітко окреслити необхідні зміни у вітчизняному законодавстві.

Протягом останніх років недоліки законодавства, яким регламентується діяльність об'єднань громадян України, а також проблеми, з якими стикаються громадські організації в Україні, у тому числі і професійні правничі, у взаємовідносинах з органами державної влади під час проходження процедур створення та подальшого функціонування, стали об'єктом посиленої уваги вчених-юристів (наприклад, праці Л.О. Ємця, І.Б. Коліушка, Д.Я. Українського, І.В. Бондарчука, Т.В. Рудої, М.В. Слюсарського, І.Й. Снігур та інших), представників громадських організацій загального спрямування, а також представників всеукраїнських ППГО, внаслідок чого було розроблено низку проектів законів у відповідній сфері.

Метою цієї статті є здійснення аналізу перспектив розвитку адміністративно-правового регулювання порядку створення та діяльності ППГО в Україні за допомоги розгляду законопроектів у відповідній сфері суспільних відносин та наукових підходів щодо розвитку професійного правничого самоврядування в Україні та їх відображення в перспективному законодавстві.

Перспективи адміністративно-правового регулювання безпосередньо порядку створення та діяльності ППГО в Україні передбачено в законопроекті «Про громадські організації» № 3371, яким регламентується порядок створення та припинення громадських організацій, основи їх взаємодії з органами державної влади та органами місцевого самоврядування, загальні засади державного контролю за їх діяльністю, відповідальність за порушення законодавства про громадські організації. Детальний аналіз Законопроекту дозволяє надати йому в цілому схвальну позитивну оцінку, проте і надає можливість виявити його недоліки, а також необгрунтоване запозичення застарілих положень діючого Закону України від 16 червня 1992 року (з наступними змінами та доповненнями) «Про об'єднання громадян».

Слід відмітити наступні прогресивні положення Законопроекту: скасування розподілу громадських організацій за територіальним статусом на місцеві (обласні, районні, міські та ін.) та всеукраїнські; позбавлення виконавчих комітетів міських, селищних, сільських рад делегованих повноважень щодо державної реєстрації ППГО; скасування подвійної реєстрації ППГО шляхом закріплення в законопроекті положень про те, що державна реєстрація громадських організацій здійснюється відповідно до Закону України від 15 травня 2003 року (з наступними змінами та доповненнями) «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців», з урахуванням особливостей, встановлених цим Законопроектом Міністерством юстиції України та його територіальними органами, які наділяються правом вносити до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців відомості про зареєстровані ППГО, видавати свідоцтво про державну реєстрацію; наділення юридичних осіб правом засновувати ППГО; закріплення повноваження за органом легалізації щодо можливості продовжити за заявою особи, яка подала документи, строк розгляду документів, але не більше ніж на десять робочих днів, для виправлення помилок або неточностей у документах, які не є порушенням законодавства, та/або подання документів у повному обсязі; встановлення обов'язкового, проте досить спрощеного порядку обліку осередків ППГО шляхом занесення відомостей про їх наявність до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців; можливість набуття ППГО статусу всеукраїнських у разі наявності територіальних підрозділів організації у більшості адміністративно-територіальних одиниць, зазначених у частині другій статті 133 Конституції України [1].

Однак автори законопроекту № 3371 «Про громадські організації» сконцентрували свою увагу лише на вдосконаленні процедури створення громадських організацій, залишивши поза належною увагою існуючі проблеми законодавчого регулювання процедури припинення громадських організацій, їх взаємодії з органами державної влади, зовнішнього та внутрішнього громадського контролю за їх діяльністю, відповідальності за порушення законодавства про громадські організації. Не зважаючи на існуючу критику способу легалізації шляхом повідомлення, відсутності його практичного застосування, а також досвід держав Балтії, Російської Федерації, Республіки Білорусь, Республіки Вірменія, які у своєму законодавстві вже відмовилися від подібного способу легалізації, автори Законопроекту

пропонують залишити спосіб легалізації громадських організацій шляхом повідомлення про заснування, значно деталізуючи порядок його застосування [1]. Досить поверховими за змістом є положення Законопроекту, якими регламентується порядок припинення ППГО, оскільки вони взагалі не передбачають можливості припинення організацій шляхом реорганізації, закріплюючи, що вони можуть бути припинені лише шляхом ліквідації (саморозпуску, примусової ліквідації) [1].

Окрім закріплення в ст.26 Законопроекту права особи на подання скарги до органу легалізації про порушення ППГО законодавства про громадські організації, яка є для представників органу легалізації підставою для проведення можливої перевірки, у тому числі під час проведення громадською організацією заходів, факту порушення та витребування необхідних документів та/або пояснень, Законопроект не містить жодних прогресивних положень, які б були спрямовані на підвищення ролі як внутрішнього, так і зовнішнього громадського контролю за діяльністю ППГО [1]. Так само Законопроект № 3371 не наділяє суттєвими контрольними повноваженнями ППГО за діяльності органів державної влади. Саме розвиток громадського контролю за діяльністю ППГО сприятиме їх розвитку як організацій, уповноважених, у першу чергу, представляти інтереси представників правничої спільноти, які і повинні мати реальну можливість здійснювати громадський контроль за діяльністю ППГО.

Окрім проблем правового регулювання діяльності громадських організацій, в останні роки в Україні посилену увагу науковців, нормотворців, представників правничих професій привертають увагу питання необхідності вдосконалення професійного самоврядування та саморегулювання окремих професій, які характеризуються особливою роллю в суспільстві та додатковою відповідальністю її представників за якість їхньої професійної діяльності. Аналіз різноманітних наукових джерел та законопроектів, спрямованих на розвиток професійного самоврядування та саморегулювання, дозволяє виокремити два підходи щодо їх подальшого розвитку в Україні.

Представник першого підходу І.Б. Коліушко є прихильником виділення інституту вільних професій, під якими він розуміє сукупність видів діяльності, які забезпечують специфічні потреби суспільства у сфері гуманітарних та соціально-економічних відносин шляхом надання кваліфікованих та суспільно-важливих послуг населенню, підприємцям, неприбутковим організаціям, а також органам влади та місцевого самоврядування на засадах організаційної та економічної незалежності. До їх числа він відносить і представників правничого фаху: адвокатів, нотаріусів. На його думку, однією з підстав віднесення професій до вільної є наявність особливих органів самоврядування. Він підкреслює, що в Україні існує помилкове ототожнення органів професійного самоврядування з професійними об'єднаннями громадян, оскільки органи професійного самоврядування, на його думку, є специфічними владними структурами, які здійснюють управління в сфері особливих професійних відносин. При цьому представники вільних професій не примушуються до вступу до органів професійного самоврядування, а входять до їх складу з початку зайняття професійною діяльністю і відповідно перестають належати до цих органів після припинення такої діяльності. Він наголошує, що в якості головного органу професійного самоврядування необхідно вважати саме професійну спільноту в цілому у формі відповідних палат, асоціацій тощо. У діяльності вільних професій, на думку І.Б. Коліушка, має дуже велику роль відігравати момент делегування державою владних повноважень органам професійного самоврядування, деонтологічний (етичний) елемент (розробка правил професійної етики та контроль за їх дотриманням) [2]. У свою чергу П.М. Міхайліді вважає, що уповноваженими представниками професійних спільнот з питань їхнього самоврядування повинні бути саморегулюючі організації, обов'язкове членство в яких має, на його думку, бути однією з підстав допуску до певної професійної діяльності на рівні з дипломом про відповідну вищу освіту, відповідного свідоцтва, ліцензії тощо [3].

Подібний підхід щодо сутності та подальшого розвитку професійного самоврядування знайшов втілення і в низці законопроектів, які пропонують врегулювати діяльність представників правничих професій, а саме: адвокатів та нотаріусів. Так, наприклад, у законопроекті № 1430 «Про адвокатуру» (автори: Ю.Р. Мірошніченко, Ю.А. Кармазін, Д.О. Шенцев, В.В. Колесніченко, В.В. Лук'янов, Е.С. Тедеев) пропонується створити в Україні адвокатське самоврядування, організаційною формою якої має бути Національна асоціація адвокатів

України – всеукраїнська, незалежна, самоврядна організація, що об'єднує всіх адвокатів України. На Національну асоціацію адвокатів України, відповідно до ст.52 вказаного Законопроекту, покладається досить великий обсяг повноважень, а саме: представляти адвокатуру України у відносинах з органами державної влади, організаціями, установами, підприємствами незалежно від форм власності та міжнародними організаціями і делегувати представників до органів державної влади; захищати професійні, соціальні, громадянські права адвокатів та забезпечувати гарантії адвокатської діяльності; забезпечувати виконання адвокатами захисту за призначенням та надання безоплатної правової допомоги у випадках, передбачених законодавством України; забезпечувати високий кваліфікаційний рівень адвокатів України; забезпечувати відкритість інформації про адвокатів України; сприяти залученню адвокатури до процесу законотворення та інших процесів, пов'язаних з розбудовою правової держави, впровадженням судово-правової реформи. Законопроект фактично наділяє органи самоврядування функціями, які зараз виконують провідні професійні громадські організації адвокатів, можливість створення яких також передбачена в Законопроекті (ст.23) при відсутності детального закріплення порядку їх створення та подальшої діяльності [4]. Тобто, згідно з Законопроектом головну роль у представництві та захисті інтересів вітчизняної адвокатури та окремих її представників мають відігравати саме органи адвокатського самоврядування. Слід зазначити, що створення подібних органів адвокатського самоврядування з обов'язковим членством у них усіх адвокатів також передбачається в інших законопроектах, спрямованих на реформування вітчизняної адвокатури: «Про внесення змін до Закону України «Про адвокатуру» №3549 (автор С.В. Власенко), «Про внесення змін до Закону України «Про адвокатуру» № 4353-1 (автори: А.В. Портнов, С.В. Олійник, В.П. Пилипенко) «Про внесення змін до Закону України «Про адвокатуру» №4353 (автори: С.В. Власенко, І.Г. Бережна, С.Г. Міщенко).

Подібні тенденції підвищення ролі органів професійного самоврядування спостерігаються в законопроектах, присвячених розвитку вітчизняного нотаріату. Так, наприклад, у законопроекті № 1286 «Про внесення змін до Закону України «Про нотаріат» (автори: В.В. Писаренко, Є.В. Корнійчук, Р.П. Князевич, В.І. Потапов) передбачається створення єдиного загальнодержавного органу професійного самоврядування нотаріусів України з обов'язковим членством усіх нотаріусів – Української нотаріальної палати, яка є юридичною особою [5]. Подібні форми нотаріального самоврядування з обов'язковим членством усіх нотаріусів та з подібним великим спектром повноважень також пропонуються у двох інших законопроектах з питань нотаріату України: у законопроекті № 1286-1 «Про нотаріат» (автори: Ю.А. Кармазін, І.Г. Бережна, С.Г. Міщенко) та в законопроекті № 1286-2 «Про внесення змін до Закону України «Про нотаріат» (автор Ю.Р. Мірошниченко).

Прихильники іншого підходу розвитку самоврядування окремих професій вбачають за необхідне підвищення ролі саме відповідних фахових громадських організацій шляхом законодавчого закріплення їхнього спеціального статусу та додаткових повноважень у сфері представництва та захисту інтересів представників певних професій. Подібний підхід не передбачає створення загальнодержавних органів професійного самоврядування з обов'язковим членством усіх без винятку представників відповідних професій.

Найбільш яскраве нормотворче відображення вказаний підхід знайшов у законопроекті № 4841-1 «Про фахові саморегулювні і самоврядні об'єднання» (автори: В.Р. Мойсик, К.М. Ляпіна, В.Г. Карпук, А.В. Шевченко), у якому фаховим об'єднанням пропонується визначати вид громадського об'єднання, що створюється шляхом самоорганізації фізичних та/або юридичних осіб з метою реалізації суспільних інтересів, впровадження засад саморегулювання та/або професійного самоврядування у визначеній професії, сфері діяльності чи галузі відповідно до статуту об'єднання. Тобто, головною метою діяльності фахових об'єднань необхідно вважати здійснення самоврядування та саморегулювання у відповідній професії. Під саморегулюванням у вказаному Законопроекті розуміється наявність у системі управління ознак, що відповідають критеріям фахової відповідності та дозволяють встановлювати і підтримувати бажаний режим функціонування системи у співпраці з органами державної влади та іншими зацікавленими сторонами, під професійним самоврядуванням – гарантоване державою право і реальна здатність певної професійної групи мати власне самоврядне фахове об'єднання і здійснювати делеговані повноваження в межах визначених законодавством. Досить дискусійним є запропонований законопроектом № 4841-1 порядок

набуття громадською організацією статусу фахової, який передбачає, що подібний статус можуть набувати лише всеукраїнські громадські організації, а також необхідність створення спеціального Уповноваженого координуючого органу для фахових об'єднань, який буде уповноважений надавати громадським організаціям статус фахових. Згідно зі ст.9 законопроекту № 4841-1 засновниками вказаного органу є громадські об'єднання, які мають всеукраїнський статус, представляють різні професії, сфери чи галузі діяльності. Подібні умови набуття громадською організацією статусу фахової обмежують права інших громадських організацій, які не мають всеукраїнського статусу, представляти інтереси представників певної професії на регіональному, місцевому рівні, а також можуть ускладнити процес набуття подібного статусу, оскільки Законопроект не передбачає належних гарантій забезпечення ефективної діяльності Уповноваженого координуючого органу для фахових об'єднань, форм контролю за його діяльністю, через що вбачається передчасним наділення вказаного громадського утворення розглянутими повноваженнями. Більш доречним буде закріпити повноваження щодо надання громадським організаціям статусу фахових у разі їх відповідності фаховим критеріям за Міністерством юстиції України та його територіальними управліннями як органами, які уповноважені здійснювати безпосереднє державне регулювання діяльності громадських формувань в Україні. У цілому Законопроект можна оцінити схвально щодо його можливого впливу на подальший розвиток ППГО в Україні, оскільки ним пропонується законодавче визначення поняття фахового об'єднання, підкреслюється особлива роль фахових об'єднань як для суспільства в цілому, так і для представників певної професії, через що вони мають бути наділені законодавством спеціальними повноваженнями в порівнянні з іншими громадськими організаціями у сфері представництва та захисту інтересів певних професій [6].

Другий підхід щодо розвитку професійного самоврядування також можна простежити в законопроекті № 4841 «Про саморегулюючі організації» (автори: А.К. Кінах, М.В. Чететов, В.В. Янукович, В.М. Гуреев, М.С. Комар), який, на відміну від законопроекту №4841-1 «Про фахові саморегулюючі і самоврядні об'єднання», передбачає створення в Україні нового інституту саморегулюючих організацій, які не будуть на рівні законодавства вважатися різновидом об'єднань громадян, хоча зовні будуть характеризуватися усіма їх ознаками, у тому числі і добровільним членством у них [7]. Голова Комітету Верховної Ради України з питань промислової і регуляторної політики та підприємництва Н.Ю. Королевська обґрунтовує необхідність створення інституту саморегулюючих організацій в Україні існуванням численних недоліків діючої системи державного регулювання, які призводять до того, що юридичні особи приватного права витрачають чималі ресурси, щоб забезпечити відповідність застарілим нормам, а держава марнує кошти на підтримку неефективної системи контролю за їх дотриманням, яка має репресивний характер [8]. Ст.3 Законопроекту № 4841 «Про саморегулюючі організації» визначає саморегулюючими організаціями некомерційні організації, створені з метою саморегулювання, засновані на членстві, об'єднуючи суб'єктів підприємницької діяльності, виходячи з єдності галузі виробництва товарів (робіт, послуг) або ринку вироблених товарів (робіт, послуг), об'єднуючи суб'єктів професійної діяльності одного виду або ринку вироблених товарів (робіт, послуг), об'єднуючи суб'єктів професійної діяльності одного виду або об'єднуючи недержавні пенсійні фонди [7]. Діюче законодавство України не містить легального визначення поняття «некомерційні організації», різновидом яких законопроект № 4841 пропонує вважати саморегулюючі організації, що певним чином ускладнює розуміння сутності ознак цих організацій та їхнього місця в системі різновидів існуючих громадських формувань в Україні. Аналіз повноважень саморегулюючих організацій, перелік яких міститься в ст.6 законопроекту № 4841, дозволяє виокремити наступні їх запропоновані функції: розробку вимог суб'єктів професійної діяльності, притягнення до відповідальності членів організації за порушення чинного законодавства України, внутрішніх норм організацій, представництво інтересів членів організацій, організацію їхнього професійного навчання, атестації, сертифікації, з чого можна зробити висновок, що спостерігається передчасне та необґрунтоване розширення повноважень саморегулюючих організацій. Згідно зі ст.18 законопроекту № 4841, некомерційна організація набуває статусу саморегулюючої з моменту внесення запису органом державної реєстрації до державного реєстру саморегулюючих організацій на підставі поданої заяви некомерційної організації та документів, перелік яких визначається вказаною статтею. Аналіз законопроекту № 4841 свідчить, що при прийнятті нового закону України, яким буде врегульовуватись діяльність фахових самоврядних організацій, у тому числі і професійних правничих, за основу

необхідно взяти попередньо розглянутий законопроект №4 841 «Про фахові саморегулювні і самоврядні об'єднання» з урахуванням окремих позитивних положень законопроекту № 4841 «Про саморегулюючі організації» щодо визначення способів та обсягів державного регулюючого впливу на їх діяльність [7].

Ще одним прикладом другого підходу щодо розвитку професійного самоврядування можна вважати законопроекти, присвячені розвитку правничих професій. У законопроекті №6450 «Про судоустрій та статус судій», який був ініційований у травні 2010 р. Президентом України, пропонується зберегти існуючу систему органів суддівського самоврядування, яка не передбачає створення загальнодержавних об'єднань судів з обов'язком членством у них. Згідно зі ст.113 вказаного законопроекту організаційними формами суддівського самоврядування є збори суддів, ради суддів, конференції суддів, з'їзд суддів України. Ст.53 законопроекту № 6450 проголошує, що участь у суддівському самоврядуванні є правом, а не обов'язком судді. Ст.53 законопроекту № 6450 підкреслює, що з метою захисту та представництва своїх інтересів судді можуть використовувати не лише органи суддівського самоврядування, проте і мають право утворювати об'єднання та брати участь у них з метою захисту своїх прав та інтересів, підвищення професійного рівня [9]. Подібні положення містить також законопроект № 2491 «Про прокуратуру» (автори: В.Д. Швець, Ю.В. Прокопчук, В.Л. Сівкович, В.А. Бевз, С.М. Піскун, Д.О. Шенцев, В.С. Малишев, В.М. Грицак, В.М. Харлім), який не передбачає створення інституту прокурорського самоврядування взагалі та містить окрему статтю 33, яка має назву «Громадські професійні об'єднання прокурорів». Згідно зі вказаною статтею прокурори та пенсіонери з числа працівників прокуратури можуть створювати громадські організації (асоціації, ради, спілки тощо) з метою захисту законних прав та інтересів їх членів, які працюють чи працювали в органах прокуратури України, підтримки авторитету та позитивного іміджу прокуратури, сприяння здійсненню завдань прокуратури з утвердження верховенства права і зміцнення законності, виховання кадрів у дусі відданості обраній професії [10].

Отже, аналіз двох підходів щодо подальшого розвитку професійного правничого самоврядування та їхнє відображення в розглянутих вище законопроектах надає можливість для підтримки другого підходу, згідно з яким провідна роль у самоврядуванні правників відводиться саме професійним правничим громадським організаціям, на відміну від першого, який зменшує їхню роль, ставить взагалі під питання доцільність їхнього існування, сприятиме антиконституційному обмеженню прав ППГО, безпідставному наділенню загальнодержавних утворень з обов'язковим членством повноваженнями, які зараз є виключною компетенцією органів державної влади, що може поставити під загрозу якість професійної діяльності правників, яка, як вже неодноразово наголошувалось, характеризується особливо відповідальною роллю в суспільстві.

З урахуванням виділених нормотворчих тенденцій, у тому числі на рівні спеціальних законопроектів із питань діяльності представників правничого фаху, щодо підвищення ролі ППГО в Україні та з урахування їхнього фактичного стрімкого розвитку в умовах недосить досконалого законодавства, яким закріплюються засади державного, у тому числі і адміністративно-правового, регулювання порядку їх створення та подальшого функціонування, для істотного покращення адміністративно-правового регулювання діяльності ППГО в Україні необхідним є прийняття спеціального закону в цій сфері. Пропонована назва такого акта – Закон України «Про професійні правничі громадські організації». Для уникнення суперечностей та термінологічної плутанини необхідно прямо передбачити в тексті нормативного акта, що норми Закону України «Про професійні правничі громадські організації» мають спеціальний характер відносно норм Закону України «Про об'єднання громадян», а також відносно Закону України «Про громадські організації» та Закону України «Про фахові саморегулювні і самоврядні об'єднання» в разі ухвалення Верховною Радою України відповідних законопроектів, прийняття яких також істотно сприятиме розвитку ППГО в Україні. До процесу розробки цього нормативного акта важливим є залучити представників ППГО України, а також Міністерства юстиції України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Проект Закону України «Про громадські організації» від 14 листопада 2008 року №3371 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=33677.

2. Коліушко І. Професійне самоврядування як специфічна ознака вільних професій / І. Коліушко, Д. Український / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukradv.org/doc/a0011.pdf>.
3. Саморегулирование профессиональной и предпринимательской деятельности: каким ему быть в Украине? / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://conf.ligazakon.ua/conference/sro.htm>.
4. Проект Закону України «Про адвокатуру» від 25 грудня 2008 року №1430 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=31490.
5. Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про нотаріат» від 26 грудня 2007 року №1286 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=31179.
6. Проект Закону України «Про фахові саморегулівні і самоврядні об'єднання» від 10 вересня 2009 року №4841-1 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=36102.
7. Проект Закону України «Про саморегулюючі організації» від 16 липня 2009 року №4841 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=35867.
8. Перспективи розвитку саморегулювання в Україні / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legalweekly.com.ua/article/?uid=1307>.
9. Проект Закону України «Про судоустрій та статус судій» від 31 травня 2010 року № 6450 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=37806.
10. Проект Закону України «Про прокуратуру» від 19 вересня 2008 року № 2491 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=32493.

УДК 342.97:336.732 (477)

ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ КРЕДИТНИХ СПІЛОК УКРАЇНИ ЯК АДМІНІСТРАТИВНА ПРОЦЕДУРА

Довгополик А.А., аспірант

Запорізький національний університет

Стаття присвячена питанням державної реєстрації кредитних спілок України в контексті адміністративної процедури. Визначено поняття та характерні ознаки адміністративної процедури, виокремлено особливості державної реєстрації кредитних спілок України на підставі вимог нормативно-правових актів, доведено, що процедура державної реєстрації кредитних спілок України є адміністративною процедурою.

Ключові слова: кредитна спілка, адміністративна процедура, адміністративна реформа, фінансова установа, державна реєстрація.

Довгополик А.А. ГОСУДАРСТВЕННАЯ РЕГИСТРАЦИЯ КРЕДИТНЫХ СОЮЗОВ УКРАИНЫ КАК АДМИНИСТРАТИВНАЯ ПРОЦЕДУРА / Запорожский национальный университет, Украина

Статья посвящена вопросам государственной регистрации кредитных союзов Украины в контексте административной процедуры. Определено понятие и характерные признаки административной процедуры, выделены особенности государственной регистрации кредитных союзов Украины на основании требований нормативно-правовых актов, доказано, что процедура регистрации кредитных союзов Украины является административной процедурой.

Ключевые слова: кредитный союз, административная процедура, административная реформа, финансовое учреждение, государственная регистрация.